

כך נגרם עיכוב של חמישה חודשים בהתחלת השיוק. אולם התקלה השנייה יתה חמורה הרבה יותר. בוב הומין מייצאג שלושה סוגי ינות: לבן, רוזה ואדום. את היין הפיץ לסיטונאים בכל רחבי ארה"ב. לא עבר זמן רב ולמשרדי חברתו החלו להגיע טלפונים: "איזה יין שלחת לנו?" הקונים האמריקאים החלו לקנות את יין נצרת. היין הלבן ויין הרוזה היו מצויינים. ביין האדום התגלתה תופעה מוזרה. מספר בוב: "פתחת בקבוק אחד וטעמת אותו — הוא היה נהדר. פתחת בקבוק שני של יין אדום והוא היה מצויין. פתחת בקבוק השלישי והיית נותע בבחילה". הסתבר כי חלק מהיין האדום שנשלח היה מקולקל ובלתי ראוי לשתיה. עד היום לא נודעה הסיבה לכך. נראה שבתהליך הפיסית טור של היין ביקבי אליו נעשתה שיגאה שגרמה לקילקול, מבלי שאיש הבחין בכך. ההוצאה הייתה קסטרופה מוחלטת. היין לקוחות החזירו את הינות לסיטונאים. אלה דרשו מבוב לקחת את הסחורה חזרה. הוא ניסה להמציא בערים אחרות, אבל שם חזר אותו סיפור. אי אפשר היה לדעת איזה בקבוק מכיל יין מקולקל מבלי לפתחו. בוב קימלמן ניסה לעשות מאמצים נואשים כדי לשוק את היין. הוא שיכנע את הקארניגל קאשינג לשלוח בקבוקי יין נצרת ל-300 כמרים ונוצרים בארצות-הברית עם מכתב המלצה אישי. בו צויין כי מכירת היין תסייע לכנסיה. כשזה לא עזר הוריד בוב את מחיר היין. דבר לא עזר. הקתולים האדוקים ביותר לא היו מוכנים לשתות יין נצרת שטעמו גרוע.

★ ★ ★ הכושרה מתכחשת

לפי הערכתו הפסידה חברתו עד כה 400 אלף דולר בעסקה זו, שהושקעו בקניית הינות, בפירסומת, בשיוק, באריזה ובתמלוגים לכנסיה. בוב השלים עם ההפסד. הוא אינו מתלונן על כך. הוא רואה בו חלק מתרומתו למדינה. זה שייצוא הינות הישראלי לארצות-הברית נכשל — יה הפסדה של מדינת-ישראל.

מה שפוגע בו הוא יחסה של ממשלת-ישראל אליו. בזמנו הובטחה לו סובסידיה של 15 אלף דולר לייצוא של 300 אלף דולר. עד כה ייצא בוב בשווי של 180 אלף דולר. אבל ממשלת-ישראל אינה מוכנה לשלם לו את הסובסידיה ביחס מתאים. 9000 הדולר שבבקש בוב ממשלת-ישראל לא יקלו על ההפסד של חברתו. אבל הוא רוצה להראות לשותפיו שממשלת-ישראל מקיימת לפחות את התחייבותה. משרד המסחר-התעשייה מסרב להכיר בתחייבותו.

"במידה והיה מייצא מעבר לסכום שהוסכם עליו", אמר השבוע דובר המשרד, "היה מקבל סובסידיה יחסית. אבל לא התחייבו לשלם סובסידיה על ייצוא של פחות מ-300 אלף דולר. אנחנו יודעים שהייצוא נכשל בגלל נסיבות שלא היו תלויות בו, ואנחנו עוד בודקים מה אפשר לעי"

כשלונו המוחלט של עסק הינות.

★ ★ ★ המכס עוקב את המכתבים

כשהגיע היין לארצות-הברית ועמד להתחיל בשיוק, הסתבר פיתאום כי המכתבים האישיים של האב רודולף לצרכי ינם בארצות-הברית לא הגיעו ליעדם. הם עמדו להשלח מנצרת ודואר-ישראל אף הכיין חותמת מיוחדת לכבוד המאורע.

בוב החל לברר מה קרה למכתבים, שכן בלעדיתם לא יכול היה להתחיל בשיוק היין. אז הסתבר לו כי המכתבים, שנשלחו בחבילות מארצות-הברית לישראל, כדי לשלם חס בדואר מנצרת חזרה לארצות-הברית,

כי יסכימו לתת את שמם ליין שיוצר בימי בים אחרים בישראל.

את הרשות לכך היה עליו לקבל מהאב לאו רודולף, ראש המסדר הבנדקטיני בישראל, אל, האחראי גם לכנסיית הדורמיציון שב-הרציון. רודולף, כומר גרמני, שבומן הנאי-צים נרדף וגורש על-ידיהם, שהה או ב-ארצות-הברית. אחרי שנה של משאומתן הצליח קימלמן לשכנע את רודולף לתת את שם המנזר הבנדקטיני בטכחה ליין הישראלי.

★ ★ ★ הרבנים התנגדו

אחרי שהיתה כידו הסכמת הבנדקטינים, חזר קימלמן לארץ כדי להפש

ב קבוק היין היה מתודר ומפתה. צורתו הייתה משונה מכל המקובל ב-העשיית הינות הישראלית. התחיות הצבעוניות שעליו, הכריזו כי זהו יין נצרת, העשוי ביקבי הנזירים הבנדקטינים, שבמנזר טכחה. בבקשה, טעם מן היין האדום הזה. אמר בוב קימלמן, מגדולי סוחרי הינות של ארצות-הברית, ומוג מהבבקוב אל תוך כוסית. הטועם קרב את הכוסית אל פיו ומייד הרחיק אותה כשהבעת בחילה על פניו. "מה זהו יין?" שאל ככהלה. מהנזול האדום שבתוך הכוסית נוף ריח בלתי נעים. מן שהיה מסוגל להתגבר על הריח ולט-עום את היין, היה מכחין מייד שטעמו מריח-חמצץ — משהו שאינו הולך ביחד עם טעמו של יין שולחני אדום.

טעמו של היין היה מריר שבעתיים מהסכו של בוב קימלמן. כי יין זה גרם לו להיכזר של כ-400 אלף דולר. הנזק למדינת-ישראל היה גדול לאין שיעור. בריחו המבחיל של היין האדום הנתנף סיכוי מבטיח להפוך את תעשיית הינות הישראלית לאחד מענפי הייצוא הגדולים ביותר של ישראל.

★ ★ ★ יין מעירו של ישו

סיפורו של היין המר מתחיל לפני כשש שנים, כאשר בשנת 1963 הגיע בוב קימלמן לביקורו הראשון בישראל. בוב הוא אחת הדמויות הידועות של החברה כוואשינגטון. בצעירותו היה שחקן ורקדן, היה בן-יוגו של פרד אסטיר בשורה ארוכה של מופעי ריקוד וטרטים.

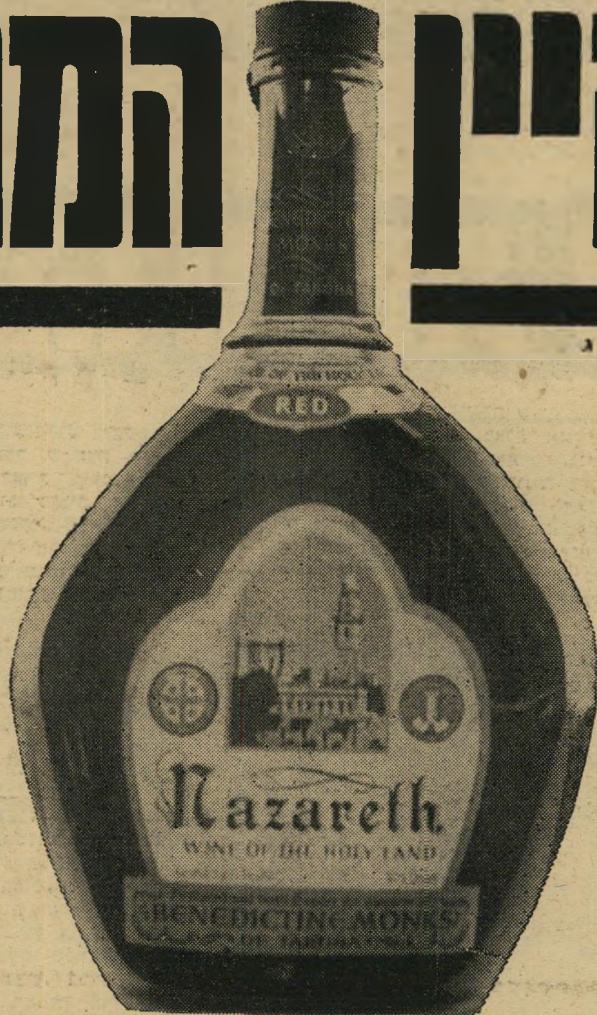
לעסקי הינות נכנס בוב, יהודי וציוני, מעסקני המגביית-היהודית-המאוחדת, עוד לפני 30 שנה. תחילה עבד בחברת הינות הגדולה סיגור ולפני כעשר שנים רכש חברת ינות לעצמו. לאחרונה הוא נמנה על בעלי חברת זיקוק והפצת הינות פרמונט, שהיא בעלת מבשלות במרילנד, נמנית על הגדולות שבחברות האמריקאיות העוסקות בשיוק וסקי, ינות ושפניה מכל העולם.

כאשר הגיע בוב לראשונה לארץ הוא התעניין כמובן בנעשה בתעשיית הינות הישראלית. הוא הבחין מייד כי מרבית ייצוא הינות הישראלי מתבסס על קונים יהודים בחו"ל, שאינם שתיינים גדולים, אך קונים ינות כשרים מארץ-הקודש להבדלה בשבת או לפסח.

החיש המסחרי של בוב, שהפך אותו ב-ארצות-הברית לאחד המצליחים בסותרי הינות, רמז לו כי ליין הישראלי יש אפשרות יות בלתי מנוצלות, העשויות להפוך אותו לאחד המוצרי הייצוא העיקריים של ישראל — שוק הצרכנים הנוצרים בארצות-הברית, שיבכרו בוודאי לשתות את היין ששתה ישו הנוצרי על פני כל יין אחר.

החיש שלשם כך היה יידיהייצוא הישראלי חייב לשאת והות נוצרית מובהקת. בוב לא ביזבז את זמנו. הוא החל בהגשמת רעיונו. הוא גילה כי הנזירים הבנדקטינים שבמנזר טכחה על חוף הכינרת מייצרים ביקב פרטי יין מושלם. אלא שהכמויות שהם מייצרים הן מבוטלות. משום כך ניסה בוב לשכנעם

היין המר

של מייסטר בוב

את היין המתאים לייצוא. היפנו אותו ליקבי אליו בנימיניה, אשר בבעלות בנק ישראל-בריטניה. כאן החלו הקשיים האמיתיים. הרב של בנימיניה לא היה מוכן שייצרו ביקב יין-נסך המיועד לנוצרים. גם חלק מבעלי יקבי אליו, שהם דתיים, התנגדו לרעיון.

היו עוד אלף ואחד מכשולים בדרך להגשמת הרעיון. אבל בוב קימלמן התגבר על כולם. "לא עשיתי את זה רק בשביל להג ביר את הייצוא הישראלי ולעזור לישראל", הוא מודה, "ואת נראתה לי אפשרות נהדרת להרוויח כסף".

הוא הזמין בפורטוגל בקבוקים מיוחדים בעלי עיצוב אמנותי, עשויים מזכוכית יור-קה, שכמותה לא ניתן לייצר בישראל. הוא הדפיס תוויות מיוחדות. הוא הכין 3 מיליון מכתבים אישיים חתומים בידי האב רודולף, אותם עמד לשלוח ללקוחות הקתוליים הז פוטנציאליים בארצות-הברית. הוא השקיע 25 אלף דולר ברכישת כתובות של נמענים ברחבי ארצות-הברית.

אחרי שלוש שנים של התרוצצויות והכנה הושלמו כל ההכנות. קימלמן הפקיד ערבות בנקאית על סך 250 אלף דולר עבור היין הזמין אצל אליו. ומשלוח ראשון של 300 אלף בקבוקי יין, המיועדים לצרכנים הנוצרים בארה"ב, יצא מנמל חיפה לארה"ב. באו תהלה שורה של תקלות שגרמה ל-

ההוכחה

אלי-חיי האמריקאי בוב קימלמן מחזיק בידו בקבוק יין בעל טעם מריר וריח חמצץ. דולר

התחליף

פועלות יקבי אליו בנימיניה אורזות יין בבקבוקים מתוצרת פורטוגל שנועדו לייצא את יין נצרת ללקוחות נוצרים בארצות-הברית. לאחר מה שקרה בארצות-הברית שונו עתה התחיות שעל הבקבוקים והוא משווק למקומות אחרים.

עוכבו על-ידי שלטונות-המכס הישראליים. "השתגעתי? מדוע אתם מעכבים את הי מכתבים?" שאל בוב את אנשי המכס. התשובה הייתה אופיינית לביורוקרטיה הישראלית. "חשבנו שחמעטפות מיועדות ל משלוח בתוך ישראל, ולכן הן תיירות ב-מכס", השיבו אנשי המכס.

שות בשבילו בהתחשב בנסיבות. ביקבי אליו הופתעו לשמוע את סיפורו של בוב. "מה, באמת?" אמר יהודה בראקאי, ממנהלי הייצור במיפעל. "אני לא סובין ב-ינות, אבל היין ישנו עוד אצלנו ואפשר לסעומו אותו. חוץ מזה אני לא יודע אם קימלמן שילם בעד היין הזה."